

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-112/22-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Ane Berlengi Fellner, članica vijeća, te sudske savjetnice Ane Matacin, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Opstanak d.o.o., Split, Poljička cesta 1, kojeg zastupa opunomoćenik Josip Marohnić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Marohnić, Tomek & Gjoić d.o.o., Zagreb, Ulica Ante Kovačića 3, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave Republike Hrvatske, Zagreb, Koturaška 43/IV, uz sudjelovanje zainteresiranih osoba: Srednje škole "Arboretum Opeka", Marčan, Vinička 53 i Novi Ambijent d.o.o., Zagreb, Ante Kovačića 4, koju zastupa opunomoćenik Tomislav Bulić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Stefanović, Krvavica, Bulić i Pletikosa d.o.o., Zagreb, D.T. Gavrana 13, radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj 8. srpnja 2022.

p r e s u d i o j e

I Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave Republike Hrvatske, klasa: UP/II-034-02/22-01/255, urbroj: 354-02/12-22-3 od 12. travnja 2022.

II Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova ovog upravnog spora.

III Nalaže se tužitelju da u roku od 60 dana od dana dostave ove presude zainteresiranoj osobi Novi Ambijent d.o.o., Zagreb, Ulica Ante Kovačića 4, OIB: 09670452552, nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika odbačena je zbog nedostatka pravnog interesa žalba tužitelja izjavljena protiv odluke naručitelja Srednje škole "Arboretum Opeka", Vinica (dalje u tekstu: naručitelj) o odabiru za grupu 3. Multimedija, klasa: 406-02/21-01/10, urbroj: 2186-153-01-22-67 od 30. ožujka 2022., kojom je u navedenoj grupi odabrana ponuda ponuditelja Novi Ambijent d.o.o., Zagreb (dalje u tekstu: odabrani ponuditelj).

2. Tužitelj je protiv osporenog rješenja podnio tužbu u kojoj, u bitnom, ističe da je ponuda odabranog ponuditelja nepravilna jer ne ispunjava kriterije za odabir

gospodarskog subjekta propisane točkom 4.2., podtočkom 4.2.1. Dokumentacije o nabavi (dalje u tekstu: DON), u vezi s tehničkom i stručnom sposobnosti, a to iz razloga jer isti nije u godini u kojoj je započeo postupak javne nabave i tijekom tri godine koje prethode toj godini izvršio isporuku i montaže robe koja je ista ili slična predmetu nabave čija je kumulativna vrijednost (bez PDV-a) jednaka ili veća od procijenjene vrijednosti nabave pojedine grupe. Stoga smatra da je, u skladu s člankom 295. stavkom 1. Zakona o javnoj nabavi ("Narodne novine", broj 120/16.-dalje u tekstu: ZJN), naručitelj trebao odbiti ponudu odabranog ponuditelja kao nepravilnu. U odnosu na pravni interes, tužitelj citira odredbu članka 401. stavka 1. ZJN-a, navodeći da je isti članak gotovo u potpunosti preuzet iz Direktive Vijeća 89/665/EEZ od 21. prosinca 1989. o usklađivanju zakona i drugih propisa u odnosu na primjenu postupaka kontrole na sklapanje ugovora o javnoj nabavi robe i javnim radovima članica (dalje u tekstu: Direktiva 89/665/EEZ), koja u članku 1. stavku 3. propisuje da države članice osiguravaju da su, prema detaljnim pravilima koja mogu utvrditi države članice, postupci pravne zaštite dostupni barem svakoj osobi koja ima ili je imala interes za dobivanje određenog ugovora i koja je pretrpjela ili bi mogla pretrpjeti štetu zbog navodnog kršenja. Sud Europske unije (dalje u tekstu: Sud EU) je kroz suradnju s nacionalnim sudovima u okviru postupaka pokrenutih na temelju članka 267. Ugovora o funkcioniranju europske unije (dalje: UFEU) u nekoliko navrata imao priliku tumačiti što predstavlja pravni interes u smislu članka 1. stavka 3. Direktive 89/665/EEZ, te je u svojim odlukama zauzeo fleksibilno tumačenje pravnog interesa kako bi omogućio što djelotvorniji sustav pravne zaštite u okviru postupaka javne nabave i osigurao učinkovitu primjenu pravnih akata Europske unije. S tim u vezi, praksa Suda EU razvila se u smjeru da se pravni interes u smislu članka 1. stavka 3. navedene Direktive treba priznati svakom ponuditelju koji ima mogućnost sudjelovanja u novom postupku javne nabave ako postoji vjerojatnost da će javni naručitelj poništiti postupak javne nabave u odnosu na koji je pokrenut postupak pravne zaštite. Pritom tužitelj ukazuje na presude Suda EU (C-497/20 od 21. prosinca 2021., C-333/18 od 5. rujna 2019. i dr.), a iz kojih, pored ostalog, proizlazi da se samo ponuditelju koji je konačno isključen iz postupka javne nabave može uskratiti pristup pravnoj zaštiti. Naime, kad je riječ o ponuditeljima isključenim iz postupka javne nabave, nakon što je isključenje postalo konačno, više se ne smatraju zainteresiranima i stoga ne trebaju primiti obavijest o donošenju odluke o dodjeli. Nasuprot tomu, dok još nisu konačno isključeni, valja im dostaviti navedenu odluku, kojoj se prilaže sažetak odgovarajućih razloga i napomena o roku mirovanja u kojem se po njezinom donošenju neće sklapati ugovor. U skladu s navedenim, sama činjenica da je naručitelj dostavio tužitelju odluku o odabiru u kojoj je data uputa o pravnom lijeku, a na koju se u skladu s člankom 307. ZJN-a primjenjuje rok mirovanja, dokazuje da je tužitelj zainteresiran u smislu članka 2.a stavka 2. Direktive 89/665/EEZ. Nadalje, smatra kako prilikom odlučivanja o postojanju pravnog interesa nije relevantno je li tužitelj u žalbi osporavao valjanost odbijanja njegove ponude, pri čemu upire na članak 406. stavak 1. točku 5. ZJN-a, prema kojem se u otvorenom postupku žalba izjavljuje u roku od deset dana od dana primitka odluke o odabiru ili poništenju u odnosu na postupak pregleda, ocjene i odabira ponuda ili razloge poništenja. Citiranim člankom nije propisano da žalitelj može osporavati samo ocjenu njegove ponude ili samo razloge za odbijanje njegove ponude, već je navedeno da se žalba podnosi u odnosu na postupak pregleda, ocjene i odabira ponuda, ili razloge poništenja, a što je u skladu i s Direktivom 89/665/EEZ kojoj je primarna

svrha osiguravanje da se učinkovito i u što kraćem roku mogu pobijati odluke javnih naručitelja koje su dovele do povrede prava Europske unije u području javne nabave ili do povrede nacionalnih prava kojima se prenosi to pravo. S obzirom da je tužitelj uz žalbu dostavio dokaz da je ponuda odabranog ponuditelja nepravilna jer ne ispunjava kriterije za odabir gospodarskog subjekta iz točke 4.2.1. DON-a te da postoji vjerojatnost da će naručitelj poništiti postupak javne nabave u slučaju da ne preostane niti jedna valjana ponuda na temelju članka 298. stavka 1. točke 8. ZJN-a, a i da tužitelj nije konačno isključen iz postupka javne nabave, već je zainteresiran u smislu članka 2.a stavka 2. Direktive 89/665/EEZ, to tužitelj smatra da ima pravni interes u skladu s člankom 401. stavkom 1. ZJN-a, u vezi s člankom 1. stavkom 3. navedene Direktive. Na kraju, tužitelj se poziva na pravnu snagu odluka Suda EU te predlaže ovom Sudu da poništi osporeno rješenje, utvrdi da tužitelj ima pravni interes za podnošenje žalbe i odluči o njegovoj žalbi, podredno, da podnese Sudu EU pitanje tumačenja članka 401. stavka 1. ZJN-a i prekine postupak do donošenja odluke o prethodnom pitanju ili riješi stvar u skladu s odlukom Suda EU. Ujedno potražuje naknadu troškova ovog spora u iskazanom iznosu.

3. Tuženik se, u odgovoru na tužbu, protivi tužbenom zahtjevu tužitelja iz razloga navedenih u obrazloženju pobijanog rješenja. U osvrtu na tužbene navode, u bitnom, dodaje da postupovna pretpostavka prava na žalbu iz članka 401. stavka 1. ZJN-a u konkretnom slučaju nije bila ispunjena iz razloga što tužiteljeva ponuda u predmetnom postupku javne nabave ne bi mogla biti odabrana radi sklapanja ugovora o javnoj nabavi, jer je njegova ponuda u predmetnom postupku javne nabave odbijena od strane naručitelja, a koje odbijanje tužitelj žalbom u žalbenom postupku nije osporavao. Ponuda koja je u postupku javne nabave odbijena nikako ne može biti odabrana, jer se, prema članku 296. ZJN-a, nakon pregleda i ocjene ponuda samo valjane ponude (one koje nisu prethodno odbijene, kao što je to tužiteljeva) rangiraju prema kriteriju za odabir. Time što tužitelj u žalbenom postupku kod tuženika nije osporio razlog odbijanja svoje ponude, tuženik nije mogao sankcionirati odluku naručitelja u tom dijelu (članak 404. stavak 1. ZJN-a) i vratiti predmet naručitelju radi ponovnog pregleda i ocjene tužiteljeve ponude. Tek u tom slučaju bi potencijalno postojala mogućnost da tužiteljeva ponuda u predmetnom postupku javne nabave bude ocijenjena sukladno DON-u i rangirana prema članku 296. ZJN-a, i tek tada potencijalno postoji mogućnost da u konkretnom postupku javne nabave bude odabrana radi sklapanja ugovora o javnoj nabavi. S obzirom na to da tužitelj žalbom nije osporavao zakonitost pregleda i ocjene tj. odbijanje svoje ponude iz razloga koji je naveden u zapisniku o pregledu i ocjeni ponuda (u točkama 13.5. i 14.1.), sve i da je uspio sa žalbom, dakle, sve i da je uspio dokazati u žalbenom postupku da i odabrana ponuda nije bila zakonito pregledana i ocijenjena, u konkretnom postupku javne nabave ne bi mogla biti odabrana tužiteljeva ponuda, jer i dalje ostaje na snazi razlog odbijanja njegove ponude kojeg žalbom nije niti osporavao, a koji razlog odbijanja tuženik u žalbenom postupku nije bio ovlašten kontrolirati ex officio. Štetu iz članka 401. stavka 1. ZJN-a može pretrpjeti gospodarski subjekt koji ima legitimna očekivanja za ostvarenje (ekonomske) koristi u postupku javne nabave, ali tu korist ne ostvari zbog određenih nepravilnosti, odnosno nezakonitosti u postupku provođenja postupka javne nabave. Da bi se pak te nepravilnosti utvrdile i sankcionirale odlukom tuženika, potrebno je da tužitelj ukaže tuženiku na nepravilnosti u formi žalbenog navoda, pri čemu tuženik ukazuje na praksu ovog Suda s tim u vezi iskazanu u nizu izrijekom navedenih presuda. U

odnosu na tužbeni navod da tužitelj nije konačno isključen, tuženik upire na konkretne presude Suda EU te citira članak 1. i članak 2.a Direktive 89/665/EEZ, zaključujući kako Direktiva zainteresiranom stranom za učinkovito preispitivanje odluka o odabiru smatra ponuditelja koji nije konačno isključen (odnosno odbijen), pri čemu se konačno isključenim smatra ako je neovisno tijelo za pravnu zaštitu odlučilo da je njegovo isključenje zakonito ili ako njegovo isključenje više ne može biti predmet postupka pravne zaštite. Dakle, ako odluka o isključenju (odbijanju) još nije postala konačna, ponuditelj ima aktivnu procesnu legitimaciju u odnosu na odluku o dodjeli pa, s obzirom na to da tužitelj svojom žalbom nije osporavao razloge odbijanja svoje ponude, to tuženik nije niti mogao doći u poziciju da odlučuje o zakonitosti razloga za odbijanje njegove ponude, slijedom čega je odluka o odbijanju njegove ponude samim time postala konačna budući da razlog odbijanja koji nije pravodobno osporen ne može više biti predmet postupka pravne zaštite. Uvažavajući sve izloženo, tuženik predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev.

4. Tijekom predmetnog upravnog spora tuženik je ovom Sudu dostavio podnesak od 10. lipnja 2022. u kojem upire na odluku Suda EU C-787/21 od 17. svibnja 2022., a koja također potvrđuje zakonitost osporenog rješenja jer je u istoj izražen jasan stav da se ponuditelj koji žalbom nije osporavao (sve) razloge odbijanja svoje ponude smatra konačno isključenim pa u tom smislu nema pravni interes za osporavanje odluke o odabiru.

5. Odabrani ponuditelj, ovdje zainteresirana osoba, u odgovoru na tužbu ističe da je ispunio kriterije za odabir subjekta sukladno točki 4.2. u vezi podtočke 4.2.1. DON-a odnosno da je dokazao tehničku i stručnu sposobnost sukladno navedenoj odredbi, slijedom čega predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev. Ujedno potražuje naknadu troška u iznosu od 2.500,00 kn, uvećano za PDV.

6. Naručitelj, ovdje zainteresirana osoba, u opširnom odgovoru na tužbu, u bitnom, smatra neosnovanim tužbene navode tužitelja kojima pokušava dokazati postojanje pravnog interesa za pobijanje odluke o odabiru. Pritom dodaje da niti na koji način nisu bili ispunjeni zakonom propisani uvjeti za poništenje postupka javne nabave, jer je odabrani ponuditelj dostavio ponudu sukladno propisanim uvjetima iz DON-a, dok tužitelj nije dostavio valjanu ponudu, jer troškovnik koji je priložio uz ponudu nije u cijelosti popunio te je stoga ponudu istog valjalo odbiti kao nepravilnu. Budući ponuda tužitelja ne bi mogla biti odabrana u konkretnom postupku javne nabave, to tužitelj nema pravni interes za dobivanje ugovora o javnoj nabavi, a time posljedično nije niti dokazao da bi mu bila prouzročena bilo kakva šteta. Smatra neosnovanim i navode tužitelja da bi u konkretnom postupku postojala bilo kakva vjerojatnost da će javni naručitelj poništiti postupak javne nabave, kao niti da bi njegovim poništenjem postojala potencijalna mogućnost da tužitelj sudjeluje u novom postupku javne nabave i, podredno, dobije ugovor. Pritom se osvrće na praksu Europskog suda broj: C-333/18 od 5. rujna 2019., na koju se tužitelj poziva u tužbi, a koja nije primjenjiva na konkretan slučaj jer u toj situaciji tužitelj nije inicijalno i konačno isključen iz postupka javne nabave, već se radilo o ponuditelju koji je u postupku ocjene ponuda rangiran na treće mjesto. Tužitelj je pak konačno isključen već u prvotnoj fazi postupka pregleda ponuda, jer je njegova ponuda bila nepravilna, s obzirom da se radi o nedostatku koji nije bilo moguće ispraviti niti naknadno u tijeku postupka javne nabave niti bi predmetno dovelo do drukčije odluke u konkretnom postupku. Nastavno iznoseći i druge razloge zbog kojih smatra da je osporeno rješenje na zakonu utemeljeno, naručitelj predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev.

7. Odgovori na tužbu tuženika, naručitelja i odabranog ponuditelja dostavljeni su tužitelju, sukladno članku 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16., 29/17. i 110/21. – dalje u tekstu: ZUS), koji se na iste osvrnuo podneskom zaprimljenim po ovom Sudu 29. lipnja 2022., ostajući kod tužbe i tužbenog zahtjeva.

8. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

9. Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da tuženik nije povrijedio zakon na štetu tužitelja time što je odbacio njegovu žalbu. Pritom je tuženik za svoju odluku naveo argumentirano obrazložene razloge, a koje razloge u cijelosti prihvaća i ovaj Sud, jer su utemeljeni na pravilnoj ocjeni dokaza provedenih u postupku te na pravilnom tumačenju relevantnih odredaba primijenjenog materijalnog prava.

10. Naime, odredbom članka 401. stavka 1. ZJN-a propisano je da pravo na žalbu ima svaki gospodarski subjekt koji ima ili je imao pravni interes za dobivanje određenog ugovora o javnoj nabavi, okvirnog sporazuma, dinamičkog sustava nabave ili projektnog natječaja koji je pretrpio ili bi mogao pretrpjeti štetu od navodnoga kršenja subjektivnih prava.

11. Prema pak odredbi članka 3. točke 12. ZJN-a, nepravilna ponuda je svaka ponuda koja nije sukladna dokumentaciji o nabavi, ili je primljena izvan roka za dostavu ponuda, ili postoje dokazi o tajnom sporazumu ili korupciji, ili nije rezultat tržišnog natjecanja, ili je naručitelj utvrdio da je izuzetno niska, ili ponuda ponuditelja koji nije prihvatio ispravak računске pogreške.

12. Iz podataka sveza spisa proizlazi da su u predmetnom postupku javne nabave pristigle dvije ponude, te da je naručitelj tužiteljevu ponudu odbio kao nepravilnu, primjenom članka 295. stavka 1. ZJN-a, jer ne udovoljava uvjetima DON-a, a što tužitelj tužbom niti ne osporava.

13. Slijedom izloženog, a razmatrajući sadržaj tužiteljevog tužbenog zahtjeva, kao i očitovanja tuženika, naručitelja i odabranog ponuditelja, te dokaze priložene svezu spisa, ovaj Sud nalazi da se osporeno rješenje ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga na koje tužitelj upire u tužbi. Ovo zbog toga jer je tuženik svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je, pravilnom primjenom relevantnih odredaba ZJN-a na koje se izrijekom poziva, osnovano zaključio da je tužitelj žalbom osporavao samo valjanost ponude odabranog ponuditelja, dok se na razloge temeljem kojih je njegova ponuda ocijenjena nepravilnom nije uopće osvrnuo niti je pobijao pravilnost takvog naručiteljevog utvrđenja, a što posljedično znači da nije dokazao valjanost svoje ponude.

14. Stoga je, i po ocjeni ovoga Suda, pravilan zaključak tuženika da tužitelj nije dokazao pravni interes za izjavljivanje žalbe u smislu citirane odredbe članka 401. stavka 1. ZJN-a, jer žalbom nije osporavao razloge zbog kojih je njegova ponuda odbijena, a što pak isključuje mogućnost da njegova ponuda uopće može biti odabrana radi sklapanja ugovora o javnoj nabavi. Navedeno ima za posljedicu da nisu kumulativno ispunjeni svi uvjeti propisani citiranom zakonskom odredbom, jer već sama činjenica da je tužiteljeva ponuda ocijenjena nepravilnom, a koju tužitelj nije osporavao, rezultira nemogućnošću sklapanja ugovora o javnoj nabavi, te time i nepostojanjem pravnog interesa za izjavljivanje žalbe. Takvo stajalište u skladu je s ustaljenom praksom ovoga Suda izraženom u nizu presuda, a na koje osnovano ukazuje i tuženik u odgovoru na tužbu.

15. S obzirom na navedeno, tužitelj neosnovano i u tužbi upire na nepravilnost ocjene ponude odabranog ponuditelja, jer je tuženik pravilno postupio kada je, zbog nedostatka pravnog interesa, odbacio tužiteljevu žalbu, a što čini zapreku meritornom rješavanju njegovih žalbenih navoda istaknutih u odnosu na ponudu odabranog ponuditelja. Naime, čak i kad bi se utvrdila njihova osnovanost, isto ne bi dovelo do odabira tužiteljeve ponude upravo zbog činjenice što i dalje postoji razlog odbijanja njegove ponude, a koji razlog tužitelj žalbom nije osporavao.

16. Kraj takvog stanja stvari, neosnovano je pozivanje tužitelja na presude Suda EU u vezi tumačenja pojma pravnog interesa, jer se navedene presude ne odnose na činjeničnu i pravnu situaciju o kakvoj se radi o u konkretnom slučaju, a u kojem se tužitelj, upravo zbog neosporavanja razloga za odbijanje njegove ponude, smatra konačno isključenim iz predmetnog postupka javne nabave. Pravilnost takvog stajališta dodatno potvrđuje i recentna presuda Suda EU C-787/21 od 17. svibnja 2022., kojom je (u izreci) odlučeno da se članak 1. stavak 3. Direktive 89/665/EEZ mora tumačiti na način da onemogućuje da ponuditelj koji je pravomoćnom odlukom naručitelja odbijen iz postupka dodjele javnog ugovora može osporavati odluku o dodjeli ovog ugovora, te da je, s tim u vezi, nevažno da neuspješni ponuditelj tvrdi da bi mu se ugovor mogao dodijeliti u slučaju da, nakon poništenja ove odluke, javni naručitelj odluči pokrenuti novi postupak za sklapanje ugovora. Sve navedeno ukazuje i na neosnovanost tužiteljevog zahtjeva kojim traži podnošenje prethodnog pitanja Sudu EU u skladu s člankom 267. UEFU-a te prekid postupka do donošenja odluke o prethodnom pitanju.

17. Nadalje, nema mjesta ni zaključku da je u konkretnom postupku javne nabave tužitelj pretrpio ili mogao pretrpjeti štetu od navodnoga kršenja njegovih subjektivnih prava, a što je jedna od kumulativno propisanih zakonskih pretpostavki za podnošenje žalbe protiv odluka donesenih u postupku javne nabave. Naime, a s obzirom da pretpostavke iz članka 401. stavka 1. ZJN-a moraju biti ispunjene kumulativno, to u slučaju kada nije utvrđen pravni interes, nije niti potrebno dokazivati moguću štetu.

18. Nije pravno odlučno niti pozivanje tužitelja na činjenicu da mu je naručitelj dostavio odluku o odabiru s uputom o pravnom lijeku, a što smatra dokazom da je zainteresirana strana za učinkovito preispitivanje te odluke. Naime, da bi ostvario učinkovitu pravnu zaštitu, tužitelj je morao žalbom protiv odluke o odabiru osporavati isključivo razloge za odbijanje njegove ponude koju je naručitelj ocijenio nepravilnom, a što je propustio učiniti, iako bi tek u tom slučaju, ako bi našao osnovanim takve žalbene razloge, tuženik imao zakonskog uporišta za poništavanje odluke o odabiru i vraćanje predmeta naručitelju radi ponovnog pregleda i ocjene tužiteljeve ponude.

19. Kako je, dakle, osporeno rješenje doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge, obrazložene sukladno članku 425. stavku 3. ZJN-a, to ovaj Sud nije našao osnove rješenje tuženika ocijeniti nezakonitim.

20. Na kraju, a imajući u vidu uspjeh u predmetnom upravnom sporu u smislu članka 79. stavka 4. ZUS-a, Sud nalazi neosnovanim zahtjev tužitelja za naknadu troškova spora jer je njegov tužbeni zahtjev odbijen, dok je zahtjev zainteresirane osobe, ovdje odabranog ponuditelja, ocijenjen osnovanim te mu je priznat trošak zastupanja po odvjetniku, i to trošak sastava odgovora na tužbu u iznosu od 2.500,00 kn, što uvećano za PDV ukupno iznosi 3.125,00 kn, sve temeljem Tbr. 23. točke 1. alineje 2., Tbr. 42. i Tbr. 50. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika

(„Narodne novine“ broj 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.), a koje troškove snosi tužitelj jer je spor izgubio.

21. Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. i članka 79. stavka 6. ZUS-a, odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 8. srpnja 2022.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić

Broj zapisa: **eb30e-e2122**

Kontrolni broj: **08b1b-e7b13-d4765**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=EVELINA ČOLOVIĆ TOMIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE
HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki upravni sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.